

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

prosinec 2025 / ročník XXXV

ADVENT
2025

ROZHOVORY
s novými jáhny

POHYBLIVÝ
Bechyňský betlém

KATEDRÁLA PROSÍ O POMOC!

Obsah

Editorial	3
České Budějovice vstoupily do adventu	4
Betlém se třemi Ježíšky v kostele sv. Rodiny	5
Českobudějovická diecéze má dva nové jáhny	6
Rozhovor s jáhnem Marianem Zanolim	6
Rozhovor s jáhnem Giovannim Giulianim	8
Slovo života pro děti	10
Betlémy u Šedinů	12
Biskup Vlastimil Kročil sloužil v Praze děkovnou mši svatou za svobodu	14
Obnovení sochy sv. Jana Nepomuckého	15
Žehnání nové křížové cesty pro kapličku v Záblatí	15
Diecézní setkání mládeže v Českých Budějovicích	16
Setkání farních rad na Lomci	17
Personalia	17
České Milostivé léto	18
Setkání farních charit 2025: Společně v církvi pro ty, kteří naši pomoc nejvíc potřebují	19
Biskupské gymnázium J. N. Neumanna otevře nový obor: pedagogické lyceum	20

Oprava střechy presbytáře a fasády katedrály sv. Mikuláše

CELKOVÁ VÝŠE ZPŮSOBILÝCH VÝDAJŮ: 28 225 714,28 Kč

Dotační: 26 814 428,57 Kč

(z fondu EU: 19 758 000, – Kč a ze státního rozpočtu: 7 056 428,57 Kč)

Vlastní zdroje: 1 411 285,71 Kč (+ vícepráce)

TERMÍN DOKONČENÍ: 31. PROSINCE 2025

číslo účtu:
561280399/0800
variabilní symbol: 2025

zpráva pro příjemce:
DAR NA OPRAVU KATEDRÁLY

IBAN: CZ24
0800 0000 0005 6128 0399
Kód banky (BIC): GIBACZPX

Děkujeme za Vaši velkorysou
pomoc i každý příspěvek
při realizaci tohoto projektu!
P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkan

Z. Mareš
Římskokatolická farnost,
děkanství u kostela sv. Mikuláše
U Černé věže 71/4
370 01 České Budějovice

Prosíme, přispějte na opravu katedrály!

V souvislosti s právě probíhající opravou střechy presbytáře a fasády katedrály svatého Mikuláše je nutno uhradit z vlastních zdrojů téměř 1,5 mil. Kč. Prosíme, pomozte.

Děkujeme, Pán Bůh zaplatí!

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Ing. Stanislava Vitoňová

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 9. 1. 2026

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V sobotu 6. prosince slavil diecézní biskup v katedrále poutní mši svatou ke cti svatého Mikuláše, patrona českobudějovické katedrály a celé diecéze. Podrobný článek přineseme v lednovém vydání časopisu Setkání. Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

„Hle, zvěstuji vám velikou radost.“
(Lk 2,10)

At' je pro vás betlémské tajemství
novým ujištěním, že Bůh stojí
při člověku, vede ho a pozvedá.

Do nového roku přejeme
odvahu víry a pravý pokoj.

POŽEHNANÉ VÁNOCE

PASTORAČNÍ BISKUPSTVÍ
STŘEDISKO ČESKOBUDĚJOVICKÉ

Editorial

Moje dětské Vánoce

Především chci napsat, že se opět blíží Vánoce a já Vás mohu všechny oslovit – jako v minulých letech – zamyšlením nad touto událostí. Začal bych myšlenkou amerického novináře Williama Johna Camerona, který nádherně řekl: „Byly pouze jedny Vánoce, ostatní už jsou jenom výročí.“

A ještě jeden citát, abych ospravedlnil svou odvahu podělit se s Vámi o to, jak jsem prožíval Vánoce v dětství: „Nikdy si nedělej starosti s velikostí vánočního stromku. V očích dětí je vždy vysoký přes 30 stop.“ (Larry Wilde). V dětství je všechno krásnější, jednodušší a idylickější. Dvojnásob to platí o Vánocích. Mám na dětství a tím také na Vánoce ty nejkrásnější vzpomínky. Vánoce u nás byly součástí celého liturgického roku

a vůbec bych nemohl říct, že jsme je měli raději než třeba Velikonoce, nebo jiné svátky roku.

Vánocům předcházely vždy hluboce prožívané adventní dny se svou neopakovatelnou atmosférou rorátů a s mnoha adventními zvyky. My jsme ani jako děti nevnímali dění v kostele jako dlouhé nebo nezajímavé, a to podotýkám, že v kostele často mrzlo, až to praštělo.

A tak přišel Štědrý den. Od rána bylo mnoho práce, shonu, starostí, ale všechno směřovalo k jednomu bodu: až přijde Ježíšek. U nás byl zvyk, který se dodržuje ještě dnes, že se celý den nesvítilo, i když je v tento čas dlouho ráno a brzy večer všude tma. Bylo to na znamení temnot, které vládly ve světě před příchodem Krista.

Když se blížil vrchol dne a všechno bylo připraveno, sešla se celá velká rodina k modlitbě. Tatínek pokropil svěcenou vodou nás, celý dům včetně hospodářských budov, zvířata, pole a zahradu. Pak jsme se modlili společně růženec. Vždy předříkával nejstarší z rodiny, to byl dědeček. Následovaly modlitby na různé úmysly, a také modlitby za zemřelé, zvláště z celého našeho rodu. Tato chvíle modlitby byla něčím mimořádným, protože jsme zde byli všichni pohromadě ve velké harmonii a lásce. Když jsme skončili modlitbu, to už jsme netrpělivě čekali na nám důvěrně známé zazvonění zvonku a na to, že se v jednom pokoji rozzářilo světlo a svíce na stromku. Dárky byly většinou věci praktické a potřebné pro náš každodenní život, ale nikdy nechybělo něco pro potěchu, neboť rodiče dobře znali naše dětská přání. Každoročně jsem zakoušel, že o velikosti vánoční radosti nerozhoduje výše ceny dárku, ale obrovská vynalézavost lásky našich rodičů a později sourozenců.

Následovala štědrovečerní večeře v ovzduší velké radosti a vzájemné lásky. Těšili jsme se, že dalším vrcholem bude půlnoční mše svatá v kostele.

Každému bych přál prožít alespoň jednou v životě tak radostné Vánoce, jak jsme je prožívali u nás doma!

Mons. Pavel Posád, světící biskup

České Budějovice VSTOUPILY DO ADVENTU

V sobotu 29. listopadu večer zahájilo sídelní město českobudějovické diecéze dobu adventní.

Po úvodních slovech představitelů města, Jihočeského kraje a diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila se rozzářil vánoční strom na náměstí Přemysla Otakara II. Světící biskup Mons. Pavel Posád slavil v katedrále sv. Mikuláše mši svatou z 1. neděle adventní s požehnáním adventního věnce a zapálením první svíce. Při této mši svaté zároveň přijal do katechumenátu pět čekatelů křtu.

„Možná jste si všimli, **jak naše katedrála roste do krásy,**“ řekl při své krátké promluvě k občanům shromážděným na náměstí Přemysla Otakara II. otec biskup Vlastimil a vyjádřil přání, aby byla příští rok katedrála po dokončené opravě nasvícená shodně se stávající nádhernou atmosférou. „Až budete zapalovat svíce na svých adventních věncích,“ pokračoval biskup Kročil, „**přál bych vám, abyste nechali rozehřát svá srdce** a byli schopni dobrého slova a povzbuzení těm, kteří ho postrádají, a přitom ho tolik potřebují.“

„Slyšeli jsme dnes v evangeliu krásné zaslíbení, které nás uvádí do

adventní doby: **Váš Pán přijde,**“ řekl při mši svaté v katedrále světící biskup českobudějovický Mons. Pavel Posád. „*Bůh přijde – On přichází, je nám blízko, navštěvuje nás, přibližuje se nám a na konci času se vrátí, aby nás přijal do svého objetí,*“ pronesl útěšná slova biskup Pavel a položil dvě otázky, které byly ústředním tématem jeho adventního rozjímání: **„Jak Bůh přichází? Jak Ho poznáme?“**

Biskup Posád mluvil o tom, že **Bůh je skrytý v našich životech**, v těch nejběžnějších a nejobyčejnějších situacích našeho života. Že Ho nemáme čekat v nějakých mimořádných událostech, ale v každodenních věcech: v naší každodenní práci, v náhodném setkání, ve tváři člověka, kterého potkáme. Dokonce i ve dnech šedivých a jednotvárných. I tam je přítomen Bůh, promlouvá k nám a inspiruje naše jednání. Musíme však být **bdělí a ostražití**, abychom Ho poznali.

„*Milovaní bratři a sestry, nechme se v tomto nastávajícím nádherném adventním čase vytrhnout z jakési letargie a probudíme se ze spánku,*“ vyzval otec biskup Pavel. „*Ptejme se každý sám sebe: Jsem si opravdu vědom toho, co prožívám? Jsem bdělý? Nespím? Snažím se poznávat Boží přítomnost v každodenních situacích? Nebo jsem roztržitý, roztěkaný, pohlcený věcmi? Pokud si Jeho příchod neuvědomujeme dnes, nebudeme připraveni ani na Jeho příchod na konci časů. A proto prosme, abychom zůstali bdělí. Poprosme na začátku adventní doby Pannu Marii, která je nazývána Ženou očekávání a která uměla zachytit příchod Boží v pokorném a skrytém životě v Nazaretě a přijala Ho do svého lůna, ať nám pomůže na naší cestě pozorného očekávání Pána, který stále přichází. Amen.*“

Stanislava Vitoňová

Betlém se třemi Ježíšky v kostele sv. Rodiny

Milí přátelé, sváteční adventní čas se rozběhl a v prostorách kostela sv. Rodiny se opět rozezní charakteristické zvuky jediného českobudějovického mechanického betlému. Tyto zvuky poprvé slyšeli před více než sto lety naše prababičky a naši pradědové, a určitě je uslyší i další a další generace „Budějovičáků“.

Kdyby tak Alois Vojar – původně kotlář z Brna – tušil, kolik malých i velkých se bude s úžasem dívat na jeho výtvar! Jsem si jist, že by měl velkou radost. Myslím ale, že pro některé z vás bude překvapením, že pan Alois vytvořil do svého betlému více Ježíšků. Umístil zde celkem tři. Kde je můžeme nalézt?

Prvního Ježíška najdeme téměř okamžitě, toho nelze přehlédnout – kolébka s malým miminkem upoutá hned naši pozornost. Pokud se budeme pozorně dívat, tak zjistíme, že se hlavička v kolébce občas trochu pohne. I na to pan Alois myslel.

Druhého Ježíška nalezneme spolu s Pannou Marií na oslíku, kterého za ohlávku vede sv. Josef. Ano, jedná se o útěk do Egypta před Herodem. Pokud hned neuvidíme prchající Svatou rodinu, chvíli vyčkejme: jedná se o pohyblivé figurky, které se cyklicky zjevují v horní části betlému.

A dostáváme se ke třetímu Ježíškovi. Zde již vidíme staršího chlapce, Ježíše, jak pomáhá sv. Josefovi v jeho dílně. Zde se Alois Vojar držel Markova evangelia, ve kterém se můžeme dočíst, že se Ježíš vyučil tesařem. Dílnu nalezneme v levé části betlému a obě zde umístěné figurky jsou pohyblivé.

Milí přátelé, přijďte se podívat do kostela sv. Rodiny na Senovážném náměstí a nebudete zklamáni. Betlém bude vystaven od soboty 20. prosince.

Pokud si svou návštěvu naplánujete na 6. ledna 2026 odpoledne, bude se na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna konat Den otevřených dveří. Kromě prohlídky mechanického betlému budete moci v tento den vystoupat po schodech až ke krovu kostela sv. Rodiny a obdivovat tesařské umění našich předků.

Martin Maršík

Ústřední scéna mechanického betlému: Ježíšek v jeslíčkách.

Celkový pohled na mechanický betlém.

Českobudějovická diecéze má dva nové jáhny

Dne 1. listopadu 2025, na Slavnost Všech svatých, přijali z rukou Mons. Vlastimila Kročila, biskupa českobudějovického, při slavnostní liturgii v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích jáhenské svěcení dva Bohoslovci z Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater.

Mariano Zanolli, narozený 13. února 1992 v Římě (Itálie) a **Giovanni Giuliani**, narozený 20. července 1995 v Ostra (AN, Itálie), jsou dvěma ze šesti Bohoslovců, kteří v roce 2017 začali formaci ke kněžství v tehdy nově založeném mezinárodním semináři Redemptoris Mater v Českých Budějovicích.

První rok byl pro ně propedeutickým rokem, kdy se učili především český jazyk, ale začali se také seznamovat s některými předměty teologických oborů. Od září 2018 začali oba studovat na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích (TF JU).

Mariano úspěšně dokončil studium obhajobou diplomové práce a závěrečnou zkouškou v červnu roku 2023. V září téhož roku odjel na dvouletou misijní praxi do hlavního města Chile v Jižní Americe. V Santiagu de Chile pomáhal v prvním roce faráři s pastorační v jeho farnosti, která je velmi živá a bohatá na pastorační zkušenosti. Ve druhém roce pak pomáhal při evangelizaci v jedné oblasti asi 200 km na sever od hlavního města. To bylo pro něho velmi dobrou zkušeností, především díky naslouchání různým životním situacím skoro všech věkových kategorií lidí, kteří žili často ve velmi odlišných sociálních podmínkách.

Mariano Zanolli (vpravo) a Giovanni Giuliani (vlevo) přijali 1. listopadu 2025 v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše jáhenské svěcení.

Giovanni přerušil studia na TF JU v roce 2022 ve čtvrtém ročníku a odjel na roční misijní praxi do Domus Galilaeae v Izraeli. V červnu roku 2023 se vrátil a pokračoval v magisterském studiu. Studium dokončil s červeným diplomem v červnu 2024. V září téhož roku odjel na druhý rok misijní praxe, a to do Irsku. Tam pomáhal s evangelizací a s pastorační rodin místnímu faráři v jednom malém irském městě.

Novým jáhnům jsme po vysvěcení položili několik otázek. Odpovědi na ně si můžete přečíst v následujících článcích.

*R. D. ThLic. Ing. Zdeněk Gibiec,
rektor mezinárodního kněžského semináře Redemptoris Mater*

Rozhovor s jáhnem Marianem Zanolim

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Jako všechny děti jsem měl v dětství mnoho snů a tužeb. Trávil jsem čas hraním fotbalu a snil o tom, že se jednoho dne stanu profesionálním fotbalistou. Hudba byla také vždy mým koníčkem a to natolik, že jsem se chtěl přihlásit na hudební školu, abych získal vyšší hudební vzdělání a možná v této cestě i pokračoval dál.

Pán však chtěl, aby se můj život ubíral jiným směrem.

A co si přáli rodiče?

Moji rodiče nám vždycky nechávali docela volný prostor. Protože jsme velká rodina, rodiče neměli peníze na to, aby mohli všem zaplatit vysokoškolské vzdělání. Proto ti, kteří chtěli studovat, si museli najít způsob, jak si alespoň část studií zaplatit. Nejstarším třem sestrám se podařilo vysokoškolská studia dokončit; my chlapci jsme se rozhodli nestudovat na univerzitě, ale jít hned po maturitě pracovat a to i proto, abychom mohli částečně přispívat na výdaje domácnosti. Vzhledem k tomu, že jsme byli křesťanskou rodinou nás rodiče už od mala vedli

k tomu, abychom v první řadě hledali Boží vůli, ať už to znamenalo cokoli. Dobře totiž věděli, že jen tak budeme moci být v životě opravdu šťastni.

Co předcházelo Vašemu rozhodnutí vstoupit do semináře Redemptoris Mater, tedy kdy a jak jste se rozhodl pro kněžské povolání?

Mnoho rozhodnutí v mém životě ovlivnil fakt, že moji rodiče poznali skutečnost Neokatechumenátní cesty. Tento itinerář katolické formace, který se prožívá v malých společenstvích ve farnostech, je plodem II. vatikánského koncilu. Sv. Jan Pavel II. ji velmi doporučoval biskupům jako způsob diecézní realizace křesťanské iniciace a stálé výchovy ve víře, protože pomáhá lidem znovuobjevit dar křtu a rozvíjet dospělou víru. To mi bylo předáno mými rodiči a já jsem také začal už od mládí chodit poslouchat Boží slovo a účastnit se eucharistie do jednoho takového malého společenství v naší farnosti. V Římě je takovýchto společenství víc než 500. Rodiče nám vždy říkali, že to, co nám předali, je to, co zachránilo jejich manželství a jejich život, ale že osobní zkušenost s Bohem je něco, co musíme udělat každý sám osobně. Tato věta mi je dodnes drahá. Co se týče mé osobní historie, ve které Bůh konal, zkusím říct pár faktů. V červenci roku 2010 jsem dokončil školu a hned jsem začal chodit do práce. Našel jsem si práci jako instalatér v jedné firmě. V listopadu téhož roku jsem začal vztah s jednou dívkou. Tato dívka ovšem do kostela moc nechodila. Její představy o Bohu se od těch mých poměrně dost lišily. Přesto jsme spolu chodili šest let a začali pomalu uvažovat o svatbě. Během této doby jsem poznal víc své slabosti, křehkosti a sobectví, začal jsem se poznávat hlouběji, jaký opravdu jsem. Pomohla mi v tom především Neokatechumenátní cesta, konkrétní společenství s konkrétními lidmi, doprovázené kněžími, kteří mi pomáhali prohlubovat můj vztah s Bohem. V roce 2016 se ale mnoho věcí v mém osobním životě změnilo. Vztah s mou dívkou poměrně v krátké době skončil, a navíc jsem byl propuštěn z práce. Všechno, co jsem se snažil dlouhé roky budovat, se rázem zhroutilo. To mě přivedlo k hledání odpovědi na otázku, co bude dál. Začal jsem se tak nějak vážněji obracet na Boha, aby mi pomohl pochopit, co ode mě chce. Jednou v noci, kdy jsem nemohl spát, jsem dostal odpověď. Pochopil jsem, že Pán ode mě žádá, abych ho následoval. Díky tomuto silnému momentu setkání s Bohem jsem začal zcela vážně přemýšlet o svém povolání. Po nějaké době jsem nabyl přesvědčení, že mě Bůh volá ke kněžství, a rozhodl jsem se, že vstoupím do semináře.

Proč jste si pro svou formaci vybral právě Redemptoris Mater?

Semináře Redemptoris Mater, kterých je dnes ve světě asi 120, jsou diecézně-misijními semináři, jejichž formace je podobná formaci diecézního semináře. Rozdíl spočívá v tom, že se jedná o semináře mezinárodní, a také v tom, že kromě teologického a filozofického studia a každodenního kontaktu s modlitbou a Písmem je důležitou součástí i formace na Neokatechumenátní cestě. Seminarista má tak možnost být formován v semináři duchovně i lidsky, na teologické fakultě intelektuálně, ale má také možnost být formován k dospělé křesťanské víře společně s bratřími a sestrami, kteří pravidelně přicházejí do společenství. Naslouchat rozmanitým životním situacím a těž-

kostem druhých lidí, konfrontovat se s vlastní situací a v tom všem dostávat světlo skrze Boží slovo a prožívanou víru, to byl podle mě jeden z nejlepších způsobů, jak se připravit na budoucí povolání pastýře. Tak jsem to vnímal.

Když jste se dozvěděl o přijetí do semináře RM v Českých Budějovicích, jaké jste měl pocity? Věděli jste v té době něco o České republice, případně o městě České Budějovice?

V roce 2017, kdy jsem se zúčastnil mezinárodního setkání v Itálii pro ty, kteří chtěli vstoupit do semináře, nám bylo řečeno, že celkem 8 biskupů z různých částí světa požádalo o otevření semináře Redemptoris Mater v jejich diecézích. Tehdy se otevíral také seminář v Českých Budějovicích. To jsem ale ještě netušil, že za měsíc moje formace ke kněžství začne právě tam. Z České republiky jsem obecně znal jen Prahu kvůli turistice, Brno kvůli fotbalu a Plzeň, protože se tam vyrábí známé pivo. Budějovický Budvar jsem neznal, protože v Římě není k dostání.

Co pro Vás bylo v prvním období nejsložitější?

Nejtěžšími věcmi na počátku byly bezpochyby jazyk a studium. Nikdy jsem nebyl studijní typ, preferoval jsem vždy práci, abych si vydělal peníze a mohl plánovat budoucnost. Formaci v semináři jsem začal ve svých 25 letech, když už jsem byl samostatný a ekonomicky nezávislý, a proto byl vstup do semináře, kde je určitý jasně daný řád, poměrně velkou změnou ve způsobu mého dosavadního života.

Jak jste snášel odloučení od rodiny?

Na to, že jsem dál od rodiny z pracovních důvodů, jsem byl docela zvyklý. Těchto 8 let v semináři znamenalo být od rodiny ale podstatně dál. Afektivně to vždy není úplně jednoduché, zvláště když se dozvídám, že někdo ze sourozenců prochází nějakými těžkostmi a chtěl bych mu být víc na blízkou. Mé rodiče utěšuje vědomí, že se snažím kráčet v Boží vůli, a dává jim to sílu, aby se s odloučením vyrovnávali.

Kolikrát za rok se vracíte do Věčného města k rodině a jak obvykle cestujete?

Jako seminarista jsem se vracel domů na hlavní svátky (Vánoce, Velikonoce) a pak v létě na trochu déle. Vždy jsem vnímal možnost slavit hlavní svátky v roce s mou rodinou a ve své

rodné farnosti jako jednu milost od Boha. Po přijetí jáhenského svěcení se už samozřejmě domů tak často nedostanu, protože mi Pán svěřil nové poslání, abych sloužil ve farnosti, která mi byla přidělena, a abych byl k dispozici pro cokoli, co se po mně bude chtít.

Jak nejraději trávíte volný čas?

Líbí se mi trávit volný čas venku. Rád hraji fotbal, chodím běhat nebo se procházím v přírodě. Pokud zrovna venku prší, rád čtu, poslouchám hudbu nebo hraji na kytaru.

Čím Vás nejvíce obohatila Vaše misijní praxe v Chile?

Zkušenost v Chile zůstane pro mě nezapomenutelná. Potkal jsem mnoho lidí, udělal nové zkušenosti a pracoval v různých pastoračních prostředích. Chile je zemí, stejně jako téměř celá Jižní Amerika, kde se stále zachovávají křesťanské tradice, což

je patrné i na nedělních mších, protože mnoho kostelů je stále ještě navštěvováno mnoha věřícími, oproti třeba situaci tady v Jižních Čechách. To, co lidem velmi pomáhá ve víře, je vidět autentické křesťany a jejich misijní nasazení, protože skrze internet a sociální sítě se víra mnohých stále víc oslabuje.

Nyní se budete věnovat jáhenské službě ve farnosti Sušice. Co chcete vzkázat svým budoucím farníkům?

Farníky chci požádat o trpělivost se mnou, ne vždy bude má služba dokonalá. Přál bych si ale, aby věděli, že jsem připraven jim sloužit, jak nejlépe budu schopen. Doufám, že si navzájem pomůžeme, abychom společně kráčeli ke Kristu a rostli ve víře. Jsem si jistý, že to bude krásná zkušenost. Těším se na spolupráci.

Ptal se Petr Samec

Rozhovor s jáhnem Giovannim Giulianim

Pocházíte z velké křesťanské rodiny. Máte mezi příbuznými nějaké kněze? Uvažoval jste již v dětství nebo mládí o možnosti být knězem?

Bratr mého dědečka z matčiny strany byl františkánský mnich, otec Marcello. Stejně jako já žil své povolání daleko od domova, strávil 30 let na misiích v Argentině, kde pomáhal těm nejchudším. Pak mám dvě sestry po babičce z otcovy strany, které jsou řeholní sestry z řádu „Dcer lásky“, sestru Francu a sestru Nilde Rossetti. Teta Franca, tedy sestra Franca, byla mnoho let na misiích v Indonésii. Jak jste řekl, pocházím z velké křesťanské rodiny; jsem třetí z devíti dětí. Co se týče druhé části otázky, musím říct, že nad otázkou stát se knězem jsem nikdy v mém dětství či dospívání nepřemýšlel.

Proč, kdy a jak jste se rozhodl pro kněžské povolání? Bylo Vaše rozhodování pomalé nebo rychlé? A pomáhal Vám někdo rozhodnout se pro tuto cestu?

Začnu otázkou „proč“. Mohu říct, že to, co mě motivovalo k přijetí Pánova volání, byla existenciální reakce na krizi, kterou jsem procházel ve svých dvaceti letech. Tato krize pramenila z obtížného přijetí toho, že nejsem bohem svého života, že nemám všechno pod kontrolou. Moje rodina procházela náročným obdobím kvůli zdravotnímu stavu maminky, které diagnostikovali počáteční stadium roztroušené sklerózy. Tato lékařská zpráva zcela změnila představu, kterou jsem měl o Bohu. Moji rodiče mě vždy vychovávali ve víře a mluvili o Bohu, který je dobrý, který miluje lidi. Najednou pro mě tento „dobrý Bůh“ přestal existovat; už jsem nemohl ztotožnit Boží dobrotu s matčinou nemocí.

Ve své krizi víry jsem naštěstí neopustil církev a to z lásky k rodi-

čům. Trvalo nějakou dobu, než mi Pán ukázal, jak jsem k němu nespravedlivý. Stalo se to tak, že jsem se seznámil s jednou rodinou, která prožívala utrpení z hluboké ztráty jednoho ze svých dětí. Tato rodina má osm dětí a jejich nejstarší syn zemřel na rakovinu ve věku 16 let. Když jsem ale slyšel jejich svědectví a důvěru v Boha přes všechno to utrpení, začala se i ve mně rodit důvěra v Boha tváří v tvář situaci mojí maminky. Pokora těchto rodičů dala i mně jednu milost, abych byl pokornější vzhledem k Božímu působení v mé rodině. Uvědomil jsem si, že problém není v Bohu, který nejedná podle mých představ, ale v tom, že já chci být Bohu nadřazen, že vím lépe, co je pro mě a naši rodinu správné. Toto „osvícení“ mi pak otevřelo dveře i k povolání. Od té chvíle jsem si byl vědom toho, že to nemám být já, kdo má Bohu diktovat své plány. Zde se zrodila moje ochota přijmout jakékoliv povolání, protože pokud Bůh existuje, jistě nechce, abych byl v životě nešťastný. S touto jistotou o Boží dobrotě, s touto novou důvěrou v Boha, který je věrný člověku v každé situaci, jsem se rozhodl následovat ho s nerozděleným srdcem.

V procesu rozlišování povolání mi pomáhali asi nejvíce katechisté mého neokatechumenátního společenství. Každé takové společenství má své katechisty, kteří mají za úkol doprovázet ve víře členy společenství po řadu let. O tom, co je Neokatechumenátní cesta, již přede mnou hovořil Mariano, takže k tomu se už vracet nebudu. Každopádně pravidelné naslouchání Božímu slovu a slavení eucharistie v malém společenství velmi pomohlo mým rodičům v pochopení a hlubokém prožívání jejich povolání do manželství. Během této společné cesty životem, kdy se učili opírat se o Boha, dostali sílu rovněž přijímat děti tak, jak přicházely. Díky tomu jsem se narodil i já. A když jsem měl 13 let, vstoupil jsem i já do takového neokatechumenátního společenství, za které jsem dnes velmi vděčný, protože mě doprovázelo nejen na cestě víry, ale i v mém rozhodnutí následovat Boží hlas na cestě ke kněžství.

Proč jste mezi různými možnostmi zvolil právě formaci

v semináři Redemptoris Mater?

Semináře Redemptoris Mater jsou jedním z plodů Neokatechumenátní cesty, i když jsou plně diecézní. Mimochodem název „Redemptoris Mater“ jim dal svatý Jan Pavel II., který tímto odpověděl na žádost iniciátorů Neokatechumenátní cesty, Kika Argüella a Carmen Hernandez, a ve kterých viděl vhodný způsob formace kněží pro novou evangelizaci. Já jsem se v této perspektivě našel, proto jsem neváhal vydat se tímto směrem.

Co pro Vás bylo v prvních měsících života v semináři v Českých Budějovicích nejsložitější?

Co se týče jídla, změna stravy způsobila, že jsem během prvních několika měsíců přibral skoro 10 kg. To mi ukázalo, jak se česká kuchyně liší od té naší italské. Ale to je pochopitelné, protože tady v České republice, abyste se vyrovnali s chladnějším podnebím, je potřeba jíst „tučnější“ jídla.

Největším problémem (nejen) na počátku byla, a samozřejmě zůstává, znalost českého jazyka. Moc bych si přál, abych uměl dobře mluvit česky a používat správné pády, ale stále je to pro mě někdy náročné. Postupem času jsem se naučil, že v češtině existuje více výjimek než pravidel. Bude to ještě asi nějakou dobu trvat, než získám dostatečnou jazykovou dovednost a jistotu.

Vystudoval jste ale Teologickou fakultu v Českých Budějovicích s červeným diplomem, což znamená, že jste při zkouškách získával převážně jedničky v prvním termínu. Byly i předměty, které jste neměl rád nebo ve kterých se vám první termín nepodařil?

Ukončení studia s červeným diplomem bylo pro mě něčím překvapivým. Studium jsem se snažil brát zodpovědně, v semináři jsme hodně studovali společně a doplňovali si vzájemně, co jsme si stihli zapsat na přednáškách. Protože jsem ale měl problémy s jazykem, ze strachu, že bych ze sebe dělal blázná, jsem hodně četl, abych předmětům plně porozuměl a mohl tak správně odpovídat na otázky. Nejtěžším předmětem pro mě byla asi metafyzika. Problém nebyl obsah předmětu, ale spíše množství cizích pojmů v češtině. Zkoušky jsem vždy zvládnul na první pokus, ale bylo to očividně s Boží pomocí, protože když jsem v Itálii maturoval, říkal jsem si, že mi studium stačilo. Formace v semináři mi ale pomohla, abych bral studium teologie jako nástroj, skrze nějž se mohu dozvědět víc o Bohu a připravit se na budoucí misi, kterou mi On bude chtít světit.

Jak nejraději trávíte volný čas?

Moc rád rybařím a hraji fotbal.

Co bylo Vaší nejcennější zkušeností z misijní praxe v Izraeli?

O tom by se dalo opravdu dlouze vyprávět: o tom všem, co jsem viděl, o lidech, které jsem potkal, a o úžasných katechezích, které jsem měl možnost poslouchat. Ale kdybych měl vybrat ten nejsilnější zážitek, určitě by to byla noc strávená uvnitř chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. Uvnitř tohoto chrámu je dnes malá kaplička, ve které se nachází hrob, kde bylo položeno tělo Ježíše Krista po snění z kříže a kde třetího dne vstal z mrtvých. Během této noci jsem mohl zůstat sám asi půl hodiny v této kapličce, v prázdném Ježíšově hrobě, kde se odehrálo Vzkříšení.

To byl jistě velmi krásný prožitek. A co jste si odnesl z roční misijní praxe v Irsku?

Mise v Irsku byla úplně jiná. Tam jsem na vlastní oči viděl, co znamená nasadit se pro evangelizaci. Měl jsem možnost pomáhat jednomu knězi, otci Jimu Conwaymu, v turistickém městě Killarney v jižním Irsku, a to především s pastorační rodin ve farnosti a s evangelizací lidí vzdálených od víry. Byla to pro mě důležitá zkušenost.

Podrobněji jste tedy poznal život ve 4 zemích. Vidíte nějaké zásadní rozdíly mezi prožíváním víry v Itálii, Izraeli, Irsku, a v České republice? Co by měli Češi nejvíce zlepšit a z čeho by si mohli vzít příklad?

Jak správně říkáte, měl jsem možnost žít nějakou dobu v těchto zemích a uvědomovat si rozdíly. Viděl jsem, že každý národ si nese svá vlastní zranění – války, politické ideologie, skandály a další množství různých věcí. To, co ale může lidi spojovat a dát jim sílu překonávat rozdělení, je víra. V každé z těchto zemí se ale víra prožívá jinak kvůli odlišným historickým, kulturním, politickým a ekonomickým situacím. Začátek víry je ale všude stejný: je to osobní setkání s Kristem. Živá víra se dnes čím dál víc odděluje od náboženské tradice, která již tolik nepřitahuje především mladé lidi. Obecně řečeno, lidé, kteří dnes ještě přicházejí na bohoslužby do kostela, očekávají od církve jedno konkrétní slovo pro život, svědectví této živé víry a setkání s Božím milosrdenstvím a láskou.

Nyní se budete věnovat jáhenské službě ve farnosti Třeboně. Jakou představu máte o své službě?

Byl jsem poslán jako jáhen do Třeboně, abych mohl sloužit kněží v farnosti a všem farníkům. Jsem připraven pomáhat, jak budu schopen, a nabízet svou službu všem, kdo ji budou potřebovat. A věřím, že tak budeme moci společně kráčet za Ním.

Ptal se Petr Samec

Ježíš se narodil pro všechny národy.

„Všechny končiny země uzří spásu našeho Boha“ (Iz 52, 10)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(PROSINEC 2025, z liturgie 25. prosince, Vánoce)

Jaká radost v rodině, když se narodí dítětko!
Přicházejí příbuzní a přátelé, aby ho oslavili!
Ale kdo přišel tu noc do jeskyně, aby oslavil to
miminko narozené v zimě, s trochou slámy
místo kolébky?

Je tu Maria a Josef, kteří se na něj dívají s velikou
láskou! Potichu a s bázní přichází mnoho pastýřů
z okolí, aby viděli to výjimečné dítětko,
které jim bylo ohlášeno zpěvem andělů!

Také z dalekých zemí přišli mudrci s nádhernými
dary, aby vzdali čest tomuto dítěti!
Ano, Ježíš přišel sem na zem, aby přinesl Boží
spásu, život nebe všem národům!

Eleonora chodí do mateřské školky. Moc se jí
tam líbí, má spoustu kamarádů a se všemi si
hraje. Vždy toho hodně vypráví mamince, když
jí ukládá ke spánku a děkuje Ježíši za krásné
věci toho dne.

Když se ale jednou vrátí ze školky, Eleonora říká:
"Viš maminko, když jdeme jíst, moji spolužáci
se nikdy nemodlí. Já ale cítím, že Ježíš mě
k tomu v srdci vybízí!"

Druhý den Eleonora říká: "Viš, maminko, co
se dnes stalo? Před obědem jsem sepla ruce
a říkala jsem: Ježíši, děkuji ti za tento oběd!"
Ostatní se na mě dívali a modlili se se mnou!

SLOVO ŽIVOTA

(Mt 5, 9)

**«Blahoslavení tvůrci
pokoje, neboť oni budou
nazváni Božími syny.»**

Jak tedy můžeme žít toto slovo života?
Především **tím, že budeme všude šířit
pravou lásku.** Pak také tím, že
zasáhneme, když je mír kolem nás
ohrožen. **Někdy stačí s láskou
naslouchat až do hloubky**
znepřátelěným stranám a můžeme
zahlednout východisko.

Tato věta z evangelia je **Ježíšovým
pozváním, abychom žili pro mír.**
«Syny Božími jsou nazváni ti, kdo si
osvojili umění pokoje a uplatňují jej,
(...) pokoj je třeba hledat
vždycky a jakkoli.»¹

V září 2024 jsem byla na stáži v Bejrútu,
když začalo bombardování.
**Utékli jsme ve spěchu, nikdy
v životě jsem nezažila takový
strach!**
Se sestrou žijeme v oblasti považované
za „bezpečnou“, kde mnoho rodin
hledalo útočiště.

«Každý národ, každý člověk cítí
hlubokou touhu po míru, svornosti
a jednotě (...). Ježíš přišel, aby nám
přinesl mír, (...) který není jen
nepřítomností války, sporů,
rozdělení a traumat.

Sdílely jsme prostor s lidmi
různého původu, kultur
i politických názorů. **Hned jsme
se nabídly, že pomůžeme**
dětem.

“Jeho” mír tím vším je, ale zároveň je
také něčím **mnohem víc: je plností
života a radosti, (...)** je svobodou,
spravedlností a **bratrstvím v lásce**
mezi všemi národy.»²

Dnes si uvědomuji, **že mír je
možný, když otevřeme své
srdce a budeme milovat**
druhého člověka jednoduše
jako lidskou bytost.

F. Libanon

Šedinův Bechyňský pohyblivý betlém.

BETLÉMY U ŠEDINŮ

Dny se již pomalu krátí, mlhavý opar zahaluje probouzející se den a lidé jsou postupně vtahováni do svých domovů. A to je ten čas, kdy se k nám přibližuje postupnými krůčky období nejkrásnější v celém roce. Období, na které netrpělivě čeká každý betlémář.

Doba krásných a malebně tichých večerů. A právě v tomto tichu adventu se postupně připravují stavitelé velkolepých betlémových děl na stavbu scénérií narození Spasitele. Je to doba příprav a neustálého se přibližování k narození dětátka.

Šedinův bechyňský pohyblivý betlém

V letošním prosincovém čísle časopisu Setkání bych Vás rád seznámil a doslova provedl tímto jesličkovým skvostem. Jak sám název napovídá, panorama betlému je situováno do malebného městečka jižních Čech. Městečka, které se rozkládá na pravém břehu řeky Lužnice na skalnatém ostrohu a tak vystupuje nad hladinou řeky. A právě městečkem Bechyní a jejím okolím v malebném koutě jižních Čech je inspirováno toto monumentální dílo.

Betlém, nebo budeme-li říkat jesličky, je plně vyřezán z lipového dřeva a je ponechán v přírodní barvě. Jeho řezbářskou část i celé rozmístění v dřevěném terénu jsem zhotovil já. Betlém je stále živoucí organismus, neboť se postupně přidělávají jeho další součásti. Mechanickou část jsem navrhl i zhotovil pouze ze dřevěných prvků, bez použití moderních materiálů. A protože pocházím ze starého řezbářského rodu Šedinů (s velkou historií tohoto rodu), vše si zhotovuji sám na profesionální úrovni. Můj otec i dědeček vždy svá díla prováděli s plnou profesionalitou a pečlivostí. A o to se snažím i já.

Uspořádání betlému

Tento betlém je plně mechanický a tomu bylo podřízeno i celé

uspořádání jesliček. Postavený betlém zaujímá celou jednu místnost a je koncipován jako rohový se čtyřmi patry. V ústřední části jsou ztvárněny jesličky s Ježíškem uloženým na seně v samém srdci betlému. Ježíšek je obestoupen Pannou Marií a svatým Josefem. Jednotliví darovníci se přicházejí poklonit Spasiteli. Tento ústřední obraz postupně přechází ve scénérii malebného koutu jižních Čech – Bechyně a jejího okolí. Betlém je velice rozsáhlý – má několik set pohyblivých se, na sebe navazujících částí. Jeho ztvárnění je velkolepé a monumentální. Jeho živost umocňuje fakt, že betlém je z 90 % pohyblivý díky mechanice, která je ukryta v útrobách samotného díla. Jeho skřípot, klapání a křehotání nám umocňuje celý zážitek při pohledu na toto dílo. A to celé doplňuje vyzvánění zvoníka jako důraz na to, co se stalo o přesvaté noci, postupně utichající v temném obzoru.

Ježíšek narozený v Betlémě

Ježíšek narozený v Betlémě nepochybně představuje jedno z nejpoetičtějších a nejúžasnějších zobrazení křesťanské ikonografie. Je obklopen Marií a Josefem a ti společně tvoří Svatou rodinu. Postava Marie nás vede k zamyšlení nad velkým tajemstvím, které je spojováno s touto mladou ženou, když Bůh zaklepal na dveře jejího neposkvrněného srdce. Marie se stala matkou Božího syna, přičemž neztratila, ale naopak díky tomu posvětila své panenství. V ní vidíme Matku Boží, která si nenechává svého Syna jen pro sebe, ale vyzývá všechny, aby poslouchali jeho slovo a uskutečňovali jej.

Výzva

Chtěl bych tímto oslovit čtenáře, kteří vlastní betlémy a nestaví je, nebo nechtějí stavět, nebo vědí o těchto dílech ve svém okolí, kontaktujte nás na tel. 721 006 393. Rádi si pro ně přijedeme, ohodnotíme je a případně zrekonstruujeme a umístíme do muzea betlémů. Tyto betlémy jsou každoročně vystavovány a dělají radost přicházejícím. Tam, kde se betlémy již nestaví a mladé generace o ně nemají zájem, čeká takové betlémy špatný osud. Nesmírnou bolest v srdci ve mně vzbuzují případy, kdy se betlémy neopatrným zacházením ničí, případně ukládají na půdy či do sklepů s tím, že tam dlouhá léta leží a nevystavují se. Betlémy jsou vytvořeny proto, aby nám připomněly vánoční příběh a mohli jsme jejich prostřednictvím nasávat lásku do svých srdcí. Nebudme lhostejní vůči těmto neživým dílům, která oživují příběh narození, a dejme jim druhou šanci na život.

Děkuji. Libor Šedina

Svatá Rodina – ústřední scéna Šedinovo bechyňského pohyblivého betlému.

Narození Páně se odehrává uprostřed noci, a i tato tma je akterem posvátného zobrazení. Betlém se pro křesťana stává pozváním do minulosti, výrazem dojetí a údivu tváří v tvář téměř nepochopitelnému tajemství: Bůh se „ponižuje“ k lidskému životu a volí jeho křehkost. Toto zobrazení formou betlému podporuje víru a pomáhá nám učit se cestě pokory Boha a Svaté rodiny.

Betlém vzbuzuje údiv a hluboce nás dojírá především proto, že ukazuje něžnou Boží Lásku a dar života v celém svém tajemství. Svatá rodina je pro nás výzvou, abychom během našeho života vnímali přítomnost Boha, který přichází přebývat v srdci každého z nás.

VÝSTAVA

BETLÉMY

u Šedinů

BECHYNĚ

*U Stadionu
č.p. 356*

13. 12. 25 – 1. 3. 26

denně 10.00 – 17.00 hodin

Pozvání

Zveme každého, kdo má rád svátky vánoční a má rád scénérii betlému, doladující atmosféru Vánoc, na výstavu betlémů s názvem „BETLÉMY U ŠEDINŮ“ do Bechyně. Výstava bude trvat od 13. 12. 2025 do 1. 3. 2026 v čase od 10:00 hod. do 17:00 hod. i během vánočních svátků. Přijďte nasát atmosféru Vánoc a zpříjemnit si tento ojedinělý čas krásou betlémů současných i historických, profesionálních i lidových.

Adresa výstavy: **BETLÉMY U ŠEDINŮ, U Stadionu 356, Bechyně, kontaktní osoba: Libor Šedina, tel. 721 006 393.**

Přejeme všem krásné a požehnané svátky, v klidu a pohodě strávené se svými blízkými. A vnímejme všichni ten láskyplný čas s pokorou v srdci, vždyť v chudobě a lásce k nám přichází Boží Syn. Otevírejme svá srdce, plně přijímejme tuto pokoru a lásku, která k nám přichází skrze Syna Božího.

Poděkování

Rád tímto děkuji všem, kteří nás kontaktovali a nabídli své betlémy k záchraně. V loňském roce, po zveřejnění podobné výzvy, jsme takto pomohli třem betlémům, které byly zachráněny a dostaly druhou šanci. Po dlouhé a usilovné renovaci již bude jeden z nich k vidění na naší výstavě.

Libor Šedina

Biskup Vlastimil Kročil sloužil v Praze DĚKOVNOU MŠI SVATOU ZA SVOBODU

V pondělí 17. listopadu 2025, v den 36. výročí „sametové revoluce“ sloužil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil v kostele sv. Tomáše na pražské Malé Straně – u bratří augustiniánů – mši svatou na poděkování Bohu a sv. Anežce České za znovu nabytou svobodu v naší zemi.

Přivítal na ní představitele obou komor Parlamentu České republiky, zástupce místní správy, spolubratry v kněžské a jáhenské službě, řeholníky a řeholnice i všechny přítomné bratry a sestry a dodal, že si jistě všichni uvědomujeme, že **svoboda není samozřejmost, nýbrž je darem.**

„Naše mysl se vrací k událostem roku 1989 a každému pamětníkovi vyvstává v paměti celá řada vzpomínek. Pokud bych měl mluvit sám za sebe, vybavuje se mi coby studentovi na Lateránské univerzitě v Římě atmosféra radosti a očekávání, atmosféra silná tak, že by se dala krájet. V pondělí 13. listopadu 1989 slavil slovenský kardinál Jozef Tomko v římské bazilice sv. Pavla za hradbami děkovnou mši svatou za svatořečení Anežky České a pronesl při ní prorocká slova, že už to nebude dlouho trvat a naše země bude svobodná,“ vzpomínal biskup Kročil a pokračoval: *„A skutečně se nám dostalo svobody, za kterou můžeme a máme být vděční svaté Anežce! I když si to někteří neradi připouštějí, byla to právě ona, kdo sehrál důležitou úlohu v listopadových dnech toho roku. Tak to často připomínal i zesnulý kardinál Dominik Duka, s nímž jsme se v sobotu rozloučili. Svou statečností a odvahou vždy ukazoval, co to znamená stát na stráži hodnot evangelia. Kolik jen lidí i z řad politiků mluví o demokracii, svobodě, o křesťanských hodnotách, ale bohužel mnohdy zapomínají, že tyto hodnoty je především třeba žít!“*

Biskup Vlastimil dále rozjímal o daru svobody, který nebyl po listopadu 1989 vždy správně pochopen. Svoboda neznamená, že si člověk může dělat, co chce. Jako křesťané máme před očima varovný příběh ze začátku Bible, kdy první lidé v touze „být jako bohové“ přestoupili jediný Boží příkaz a následek jejich hříchu nás provází celými dějinami. „I dnes zní ďáblova nabídka ‚budete jako bohové‘ mnohým uším sladce a lákavě a tomuto pokušení jsou vystaveni nejen politici a státníci, nejen profesori vědeckých laboratoří či mediální hvězdy. Jsme mu vystaveni i my, kdo máme bezvýhradně sloužit Kristu a jeho Církvi, a každý člověk bez rozdílu. Podlehnutí takovému pokušení znamená způsobit to nejhorší ve všech oblastech života a vlastně i světa, v němž žijeme,“ varuje biskup Kročil a uvádí příklady bezostyšného dobývání přírodních zdrojů a ničení životního prostředí či vědecké pokusy vyšlechtit jakéhosi „dokonalého člověka“.

Biskup Vlastimil adresoval otázky „Kam kráčíš? Jakým směrem se ubíráš? Proč zneužíváš daru svobody?“ nejen naší zemi, ale celé kdysi křesťanské Evropě a podotkl, že společnost spolé-

Foto: Radoslav Vnencák / Člověk a víra

hající jen sama na sebe je až příliš slabá a není životaschopná. Do protikladu postavil křesťanskou cestu pokory a prostoty s pravidly a předpisy, které nesvazují, nýbrž umožňují žít v pravé svobodě a svobodně kráčet k její plnosti.

Příkladem této cesty pravé svobody v Kristu je svatá Anežka Přemyslovna, jež se ve svobodě Kristově rozhodla pro Krista a do povědomí našeho národa se zapsala především svými skutky milosrdenství, kdy v období hladu a epidemií pečovala o ty nejposlednější s neutuchající horlivostí a láskou. Jak uvádí kronikáři: „Pro utrpení druhého měla vždy soucitný pohled, pro radost bližního sdílený úsměv.“ Modlitbou i svými skutky pomáhala všem, kteří ji prosili o pomoc.

„Bratři a sestry, milí přátelé, život svaté Anežky, která kráčela cestou svobodného a pokorného souhlasu s Boží vůlí, je nejen cestou k obnovení přirozeného řádu ve světě a stvoření, ale je i cestou jednotlivce ke štěstí v pravé svobodě. Je cestou ke štěstí, které tento svět nemůže dát, neboť toto štěstí souvisí s vyrovnaností, vnitřní krásou, harmonií a pokojem vyvěrajícím z Boha,“ zakončil svou homilii biskup Kročil. *„Vyprošujme si od Toho, který nás všechny převyšuje, který je Absolutním a Nejvyšším, potřebnou milost k správnému rozhodování, ale i vytrvalost na cestě pravé svobody! To vše i na přímluvu naší svěřence, k níž se obracíme slovy: Svatá Anežko Česká, oroduj za nás! Amen.“*

Po mši svaté následoval průvod k památníku 17. listopadu na Národní třídě, kde přítomní uctili památku tohoto významného dne.

Stanislava Vitoňová

Obnovení sochy sv. Jana Nepomuckého

V pondělí 1. prosince požehnal dr. Zdeněk Mareš, ThD., děkan katedrály sv. Mikuláše, nově zrestaurovanou sochu sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích. Slavnostnímu aktu byli přítomni primátorka města Dagmar Škodová Parmová a náměstek primátorky Tomáš Bouzek.

Socha vytvořená v roce 1745 sochařem Josefem Dietrichem je od roku 2005 kulturní památkou. Je umístěna v parku Na Sadech na břehu Mlýnské stoky nedaleko Rabenštejnské věže. Restaurování sochy trvalo několik měsíců a zahrnovalo omytí vysokotlakým parním čističem, odstranění biologických nečistot a nánosů, konsolidaci kamenného materiálu, doplnění chybějících částí na soklu a opravu prasklin. Svatý Jan dostal i novou svatozář s pěti zlatými hvězdami. Při obnově sochy byla na podstavec také nově osazena pískovcová deska s ručně vytesaným motivem notářské značky Jana Nepomuckého a faksimilí jeho vlastnoručního podpisu.

Veškeré náklady na obnovu sochy (která je majetkem města Č. Budějovice) uhradil JUDr. Jan Kotous, předseda redakční rady našeho časopisu Setkání.

V příštím vydání časopisu Setkání zveřejníme podrobnější článek o této události. Budete si moci přečíst o důvodech, které vedly

Požehnání restaurované sochy sv. Jana Nepomuckého: zleva Zdeněk Mareš, Jan Kotous, sv. Jan Nepomucký, Dagmar Škodová Parmová a Tomáš Bouzek.

dr. Kotouse k poskytnutí velkorysého daru městu a tím i všem, kteří kolem sochy svatého Jana v budoucnu budou procházet.

Petr Samec

Žehnání nové křížové cesty pro kapličku v Záblatí

Dne 26. října 2025 se v kostele sv. Štěpána na Bílé Hůrce uskutečnila slavnostní událost – svěcení obrazů nové křížové cesty určené pro kapličku v Záblatí, které je součástí obce Dříteň.

Křížová cesta sestává z patnácti obrazů znázorňujících jednotlivá zastavení Ježíšova utrpení. Obrazy byly vytvořeny s hlubokou úctou k tradici a pečlivě zarámovány, aby mohly důstojně zdobit místní kapličku. Celé dílo, včetně rámování, bylo financováno obcí Dříteň, která tak podpořila zachování a rozvoj duchovních hodnot v regionu. Slavnostní mši svatou sloužil P. Jozef Fekete, administrátor farnosti Bílá Hůrka.

Součástí obřadu bylo také požehnání nové sochy svatého Jana Nepomuckého, která bude umístěna ve výklenkové kapličce v Záblatí. Tuto krásnou sochu věnoval pan Václav Štěpán z obce Záblatí, který tímto darem projevil svou víru a úctu k českému světcí – patronu české země, zpovědníků, mostů a ochránci proti nepravdám a pomluvám. P. Fekete během své promluvy zdůraznil význam obou symbolů (křížové cesty i sochy svatého Jana) jakožto inspirace k modlitbě, pokoře a vděčnosti.

Nově posvěcené obrazy a socha budou brzy přeneseny do kapliček v Záblatí, kde se stanou důležitými duchovními a společenskými body pro místní obyvatele i poutníky. Celá událost se nesla v duchu vděčnosti, víry a spolupráce mezi farností, obcí i místními občany a stala se krásným příkladem živé víry a péče o kulturní dědictví regionu.

Zuzana Prokopová

Foto: Zuzana Prokopová

Diecézní setkání mládeže v Českých Budějovicích

Diecézní setkání mládeže 2025 se stalo místem setkání a povzbuzení pro mladé věřící.

Tradiční událost se letos konala 21. a 22. listopadu v areálu Biskupského gymnázia J. N. Neumanna v Českých Budějovicích, jehož součástí je nádherný kostel sv. Rodiny. Více než 100 mladých lidí se zapojilo do programu plného spirituality, vzdělávání a společenství.

Pětky ve znamení společenství a modlitby

Páteční program začal registrací v 16:00 a rychle přešel k aktivnímu společenství. Po úvodu a večeři následovala společná hra a úvodní skupinky. Páteční večer byl silně zaměřen na modlitbu, která byla centrem duchovní naplně. Večer uzavřel Chillout prográmk a večerka ve 22:30. Sobotní program zahájily Ranní chvály a snídaně. Poté následovaly Ranní modlitba a Aktivita. Většina dopoledne patřila Hlavnímu slovu, které otevřelo prostor pro následné diskusní skupinky a Q&A session, kde mladí mohli klást otázky.

Workshopy pro tělo i duši

Odpolední blok byl věnován workshopům, které nabízely širokou škálu témat pro osobní i duchovní rozvoj:

Okruh Duchovní témata a komunikace: Přednášky o svátosti smíření s P. Vojtěchem Blažkem, S.T.B. („Zase zpověď?! ...achjo“), o jazycích omluvy s P. Mgr. Martinem Bráchou („5 jazyků omluvy“), a o tom, co je „pastorace“ s P. Mgr. Rafaellem Kacou. Důležité téma víry a naděje v těžkých chvílích představil Mgr. et Mgr.

Diecézní setkání mládeže bylo živým společenstvím.

Ondřej Doskočil, Th.D. („I když říkovník nevykvetě...“). Praktické dovednosti komunikace nabízela Mgr. Martina Fürstová („Jak komunikovat, abychom si lépe rozuměli?“).

Okruh Kreativita a sport: Mladí si mohli vyrobit vlastního anděla s Alenou Holátovou, osvojit si řečnické dovednosti s Vojtěchem Janouškem („Mluv jako profík“), nebo se věnovat fyzickým aktivitám – parkouru s Filipem Vaňkem nebo lezení s Filipem Klímou a Bc. Tomášem Hejdou. Nechyběla ani dílna „Prostor“ o japonské vazbě zápisníku.

Kristus je pramen naděje: Mše svatá v katedrále

Nejvýznamnějším bodem setkání byla mše svatá v katedrále sv. Mikuláše, která se konala po společné modlitbě účastníků. Hlavní celebrant, otec biskup Vlastimil, ve své promluvě povzbudil mládež s důrazným poselstvím, že Kristus je pramen naděje. Setkání DSM v Českých Budějovicích potvrdilo vitalitu a naději mladé generace v diecézi a ukázalo, jak důležité je pro mladé křesťany živé společenství a slovo povzbuzení.

P. Rafael Kaca, ředitel Diecézního centra mládeže

Poděkování za službu a přípravu Diecézního setkání mládeže

Na závěr setkání zazněla slova upřímného poděkování:

- byly vyjádřeny velké díky všem animátorům, kteří si vzali na starost přípravu Diecézního setkání mládeže.
- zvláštní poděkování patřilo biskupu Vlastimilovi, biskupu Pavlovi a kněžím za jejich přítomnost a neocenitelnou službu při zpovědi a sloužení mše svaté
- biskup Vlastimil poděkoval Danielu Turkovi za 4 roky služby a Veronice Vaňkové za 1,5 roku služby na Diecézním centru mládeže
- v neposlední řadě bylo vysloveno velké poděkování panu Martinu Maršíkovi, řediteli BiGy, za laskavé poskytnutí zázemí pro celé setkání.
- hudební doprovod během Diecézního setkání mládeže zajistila kapela z Pelhřimova, kterou vedla Marie Benešová. I jim všem patří velké díky.

Zvláštní poděkování Danielovi a Veronice

Milý Danieli, milá Veroniko,

chtěl bych vám z celého srdce poděkovat za Vaši obětavou službu v Diecézním centru mládeže a za vše, co jste vykonali pro mladé lidi v naší diecézi i mimo ni. Vaše práce byla vždy charakteristická profesionalitou, pečlivostí a velkým nasazením.

Danieli, tvá schopnost vést tým s klidem a rozvahou, kreativně tvořit a zároveň precizně organizovat byla pro naše projekty neocenitelná. Díky tvé práci se mnohé akce staly atraktivními a přinesly mladým lidem hluboké zážitky. Tvá oddanost službě druhým je inspirací pro nás všechny.

Veroniko, tvůj otevřený a přátelský přístup, ochota pomáhat a tvořivost obohatily každou akci, na které ses podílela. Díky tvému nasazení a pozitivnímu duchu se mladí lidé cítili vítaní a povzbuzení. Tvá práce byla skutečným svědectvím radosti a obětavosti. Děkuje vám oběma za čas, energii a srdce, které jste vložili do služby mladým. Přejeme vám, aby vše dobré, co jste zaseli, přinášelo hojné ovoce, a aby vás na dalších cestách provázela radost, pokoj a Boží požehnání.

Vyprošuji Boží požehnání,

P. Rafael Kaca, ředitel Diecézního centra mládeže

Setkání farních rad na Lomci

Ve dnech 31. října a 1. listopadu se na poutním místě Lomec uskutečnilo setkání farních rad z Počátek, Horní Cerekev, Žirovnice a Veselé. Celým programem provázel P. Josef Prokeš, kterému patří velké poděkování.

Hlavním cílem setkání byla aktivizace života ve farnostech, vzájemné poznání a navázání spolupráce mezi členy jednotlivých farních rad, které má na starosti P. Martin Brácha. Kromě společného sdílení jsme se dozvěděli i řadu zajímavostí o poutním místě Lomec a měli možnost vyzkoušet si kontemplativní modlitbu.

Program začal v pátek společnou večeří a diskusí nad třemi texty, které otevřely prostor pro přemýšlení o našich farnostech. Poté přišel čas na neformální setkání, které pomohlo vytvořit příjemnou a uvolněnou náladu. Sobotní den jsme zahájili v kapli kontemplativní modlitbou. Po snídani následovala práce s evangeliem sv. Jana (21,1-19), na jehož základě jsme diskutovali o různých situacích v našich farnostech. Probíhalo otevřené sdílení zkušeností a nápadů nejen uvnitř jednotlivých rad, ale také mezi farnostmi navzájem.

Před sobotním obědem dorazil autobus s dalšími poutníky, se kterými jsme společně slavili mši svatou a poté i sdíleli oběd. Celý společně prožitý čas byl duchovně i lidsky velmi obohacující. Všem, kdo se na přípravě setkání podíleli, patří srdečné díky. Už teď se těšíme na další společné akce, které z tohoto setkání jistě vzejdou.

Christina Zboroňová, Počátky

Personalia

A/ Ustanovení:

R. D. Mgr. Radim NOVÁK, JC.D. byl k **31. 10. 2025** odvolán z úřadu farního vikáře v **Řkf – děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích** a od **1. 11. 2025** byl jmenován výpomocným duchovním téže farnosti, vikariát České Budějovice – město; od stejného data je mu též uděleno trvalé pověření k udílení svátosti smíření na území českobudějovické diecéze (č. j. 2164/2025).

B/ Životní jubilea:

R. D. Bohuslav ŠVEHLA, oslaví **20. 12. 2025** své **sedmdesáté narozeniny**.

P. Georg Josef ERHART, Opus J.S.S., oslaví **25. 12. 2025** své **šedesáté páté narozeniny**

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C/ Výročí kněžského svěcení:

P. Mgr. Vladimír Jan Evangelista HLA-DÍK, OFMCap., oslaví **17. 12. 2025** své **dvacáté výročí kněžského svěcení**.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme

D/ Úmrtí:

kard. ThLic. Dominik Jaroslav DUKA, OP, emeritní arcibiskup pražský a primas český, **63. nástupce sv. Vojtěcha** a **36. arcibiskup na pražském stolci**, v letech **2004–2008 apoštolský administrátor litoměřické diecéze**.

Zemřel **4. 11. 2025** po krátké těžké nemoci ve věku 82 let. Pohřeb otce kardinála byl v sobotu **15. 11. 2025** v 11 hodin v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Poté bylo jeho tělo uloženo do arcibiskupské hrobky v katedrále.

R. I. P.

České MILOSTIVÉ LÉTO

Prožíváme Svatý rok „Poutníci naděje“, který bude slavnostně ukončen 6. ledna 2026. Po Svatém roce 1390 povolil papež Bonifác několika zemím slavit místní Svatý rok. A tak i České království mělo své Milostivé léto. Bylo to roku 1393.

Udalo se to v době vlády krále Václava IV., který byl v rozporu s pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna. Vygradovalo to královým nevyslyšaným úmyslem založit v jihozápadních Čechách nové biskupství na místě benediktinského kláštera v Kladrubech. Arcibiskup o těchto záměrech patrně věděl a než král stačil cokoliv po smrti benediktinského opata Racka udělat, potvrdil Jan z Jenštejna opata nového.

Milostivé léto „pro Čechy a země poddané Českému království“ bylo pro všechny katolické věřící, kteří mohli při návštěvě určitých kostelů dosáhnout odpuštění svých hříchů. Řádně se to týkalo Říma, jenomže v tomto případě propůjčil papež toto právo i našim kostelům, „aby jak král, tak i poddaní, kterým nebylo lze v určité době zajeti do Říma, přece účastní býti mohli darů posvátných, jež s milostivým oním létem byly spojeny.“ Pro krále to znamenalo značný finanční přínos, protože ti, kteří chtěli získat zvláštní odpustky, museli navštívit čtyři pražské kostely - sv. Petra a Pavla na Vyšehradě, novou kapli Božího těla na Dobytčím trhu (dnešním Karlově náměstí), Svatovítský dóm a kostel benediktinského kláštera v Břevnově. Ale co bylo s tím finančním přínosem? Věřící měli podle doporučení zpovědníků odevzdat část nákladů, které by si jinak vyžádala cesta do Říma. Polovinu takto vybraných peněz dostal papež, druhou polovinu panovník. „A při tom času slit jest velmi veliký zvon na Vyšehradě, jemuž říkali Patronus.“

Zahájení této církevní slavnosti bylo stanoveno na čtvrtou neděli postní, tedy na polovinu března 1393. Do Prahy se sjelo veliké množství lidí. Milostivé léto pak mělo trvat do poloviny září. Král na začátku Milostivého léta mírnil své spory a odpor vůči pražskému arcibiskupovi. Leč nemělo to dlouhé trvání a už o pár dnů později byl umučen a hozen do Vltavy Jan z Pomuku – sv. Jan Nepomucký, oběť zmíněného sporu a králova hněvu. Tato neblahá událost končí umučením sv. Jana Nepomuckého a udílení odpustků, za které hlavně královi oddaní duchovní vybírali finanční obnos, zanechal v českých dějinách tragickou stopu. Nutno však podotknout, že ne všichni duchovní vybírali finanční obnos při získání plnomocných odpustků. Mnozí se ostře stavěli proti takovému způsobu udílení odpustků, zavánějícímu svatokupectvím. Také Jan z Jenštejna horlivě uděloval odpustky, ale bez jakékoliv finanční protiváhy, za úkony zbožnosti nebo křesťanské lásky. Právě tuto praxi, která zaváněla „svatokupectvím“, neboť vybrané peníze nebyly podle historických pramenů vždy čistě využity, později kritizoval mistr Jan Hus (Jaroslav V. Polc – Svaté roky (1300–1983, s. 30).

Poutě do Říma, ale i jinde a nejen během Svatých roků vykonáváme často s cílem prohloubit, poznat či obnovit svůj vztah k Bohu a na určitém poutním místě mu přednést své prosby nebo poděkování. Ale možná také máte zkušenost s tím, že putování je i o hledání sebe sama, pomáhá nám nacházet cestu v životě a psát náš osobní příběh. K tomu nám může pomoci krása, jedinečnost i historie určitého poutního místa. Vždyť každý člověk je svým způsobem poutníkem. Putujeme životem, hledáme smysl, překonáváme překážky, toužíme po klidu, po štěstí, po odpovědích, po spojení s něčím větším. A poutě nás mohou utvrzovat v tom, že to vše nalézáme v Bohu a Panna Maria je naší pomocnicí na naší životní pouti.

Iva Anežka Hojková

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

20. 12.	17:00	Slavkovice: poutní mše svatá
22. 12.	16:15	Č. Budějovice, katedrála: nešpory
	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
24. 12.	24:00	Č. Budějovice, katedrála: půlnoční mše svatá
25. 12.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
28. 12.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá k ukončení Jubilejního roku
31. 12.	15:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
1. 1.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
5. 1.	15:30	Č. Budějovice, katedrála: zahájení Tříkrálové sbírky
6. 1.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
11. 1.	9:30	Březnice u Příbrami: mše svatá, žehnání fresek

Změna vyhrazena

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

SETKÁNÍ FARNÍCH CHARIT 2025: Společně v církvi pro ty, kteří naši pomoc nejvíc potřebují

V sobotu 22. listopadu 2025 se v Českých Budějovicích setkali zástupci dvanácti Farních charit z celé diecéze. Přijeli, aby si předali zkušenosti, posílili vzájemnou spolupráci a načerpali inspiraci do další služby.

Foto: Monika Vachová

Den začal mší svatou a pokračoval představením toho, jak Farní charity spolupracují s farnostmi v jednotlivých vikariátech. Nechyběly ani prezentace jejich činností a dobré praxe z terénu o zkušenostech v práci s dětmi nebo podpoře lidí, kteří

ztratili pevnou půdu pod nohama. „Charita v českobudějovické diecézi společně a jednotně pomáhá lidem v nouzi, zejména těm nejzranitelnějším... Je součástí života církve a je viditelným znamením přítomnosti Krista v dnešním světě,“ připomněl na setkání poslání Charity její ředitel Jiří Kohout a doplnil: „Farní charity jsou základní oporou celé služby. Právě skrze ně církev naplňuje své poslání milosrdné pomoci v místních komunitách. Jsou první linií, kde se víra proměňuje v konkrétní skutky lásky.“

Seznam Farních charit v českobudějovické diecézi:

Bílá Hůrka, Blatná, Boršov nad Vltavou, Kájov, Katovice, Netolice, Nové Hradky, Protivín, Rožmitál pod Třemšínem, Velešín, Vlachovo Březí, Vyšší Brod

Setkání znovu ukázalo, že největší síla Charity vyrůstá ze spolupráce, modlitby a ochoty být k dispozici tam, kde je to nejvíc potřeba.

Monika Vachová a Veronika Rybáčková

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna otevře nový obor: PEDAGOGICKÉ LYCEUM

INSPIRUJEME TY, KTEŘÍ BUDOU
INSPIROVAT...

Nový obor Biskupského gymnázia od školního roku 2026/2027

www.bigycb.cz

DEN
OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ
6. 1. 2026

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna v Českých Budějovicích rozšíří od září 2026 nabídku vzdělávání o nový čtyřletý obor „Pedagogické lyceum“.

V každém ročníku bude přijato 48 studentů, rozdělených do dvou tříd. Oproti klasickému gymnáziu, které se zaměřuje na všeobecné vzdělání, nabídne pedagogické lyceum výuku orientovanou především na práci s lidmi, rozvoj komunikačních dovedností a získávání praktických zkušeností.

Studium bude zakončeno maturitou. Velkou předností nového oboru je systematicky vedená praxe po celou dobu studia. Žáci prvních ročníků budou docházet do mateřských školek, studenti druhých ročníků budou mít praxi ve střediscích volného času a ve školních družinách. Předmaturitní ročníky se zapojí do činnosti charitativních a sociálních služeb a maturanti si zvolí praxi podle svého budoucího profesního zaměření. Součástí formace bude také duchovní rozvoj, na který dohlédne spirituál lycea.

Výhodou tohoto typu studia bude, že studenti budou moci využívat všechna následující „BIGY“ zařízení: školní jídelnu, internát, základní uměleckou školu, autoškolu a středisko volného času.

Absolventi pedagogického lycea mohou pokračovat ve studiu na pedagogických fakultách, v sociálně-zdravotních oborech, v teologii, ale i na mnoha dalších vysokých školách. Pokud se ale rozhodnou nastoupit do praxe hned po maturitě, uplatní se jako vychovatelé, asistenti pedagoga či pracovníci v sociálních a charitativních službách.

Nové pedagogické lyceum bude sídlit v Žižkově ulici v budově, kterou vlastní Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti. Objekt právě prochází rozsáhlou celkovou rekonstrukcí, kterou financuje Biskupství českobudějovické. Vše by mělo být hotovo v září 2027. Nový obor se ale otevře již o rok dříve, tj. v září 2026. První dvě třídy budou dočasně umístěny přímo v budově Biskupského gymnázia.

Všechny zájemce o studium, a to jak na klasickém gymnáziu, tak i na novém oboru „**Pedagogické lyceum**“ zveme na Den otevřených dveří 6. ledna od 16:00 do 18:00 hodin. Sejdeme se v Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna na Senovážném náměstí v Českých Budějovicích.

Těšíme se na vás!

Martin Maršík